

Setè. Essent l'agombolament d'estadants una de les pitjors condicions de la vida en els barris pobres, hauria d'afrontar-se el problema eficaçment, esmenant-se la llei (*Housing Act*) de 1920. Aquesta mida és urgentment necessària.

Vuitè. *Arranjaments*.—En vista de la urgent necessitat de cases per a llogar i amb lloguers a l'abast dels pobres, en tant que possible hauria d'ésser encoratjat, mitjançant un programa nacional, l'arranjament de cases velles per tal de posar-les en condicions d'habitabilitat. En els casos que els propietaris no poguessin emprendre les millores, la collectivitat (autoritats locals o societats d'utilitat pública) haurien de fer-ho; hom podria apuntar la creació d'una societat nacional d'habitació, que amb mires i ajut nacionals, tingués establertes les sucursals necessàries. La millora o el nou acondicionament de cases velles no ha de significar moltes despeses per a la collectivitat. Les reparacions necessàries a totes les cases, noves o velles, haurien d'ésser obligades amb més rigor, i els propietaris que oposessin resistència haurien d'ésser penalitzats.

Novè. *Demolicions*.—En els moments presents i mentre l'escassetat d'habitacions perduri amb agudesia, un "atac en massa" als barris baixos—per exemple, els projectes de total demolició en llarga escala—són difícils de portar a terme, si no impracticables, per molt desig que tinguem de veure desaparèixer les velles i primitives cases. La urgent necessitat en la majoria de ciutats és de més cases i de cases més barates. Quan es disposi d'aquestes, la qüestió de la demolició serà fàcil tasca. Mentrestant només han d'ésser demolides les que es trobin en pitjors condicions (Llei de 1920-Port II), però n'hi haurà suficients d'aquestes per tenir en activitat la construcció fent cases noves per un llarg temps en l'esdevenidor.

Desè. *Subsidis*.—Han de suprimir-se els subsidis disposats per la *Housing Act* de 1924. En el seu lloc la collectivitat hauria de dedicar una quantitat important cada any per tal de donar ajuda temporal aplicada als lloguers, a les persones que realment la necessitessin, i les quals no poguessin abastar una vivenda decentment higiènica sense la dita ajuda. La Hisenda nacional hauria de compartir amb les autoritats locals el cost d'aquesta ajuda com a resultat de la supressió de les primes de construcció.

El Dr. Millard calcula que l'estalvi assolit amb la supressió dels subsidis disposats per la Llei de 1924 ascendiria a unes 400.000 lliures esterlines anuals, i aquesta xifra seria cumulativa fent la seva cursa automàticament per 40 anys. Així, al final de deu anys, es tindrien 4.000.000 lliures anyals, i així successivament. La quantitat que hauria de desprendre's en ajudes de lloguer, per altra part, no seria acumulativa. De més a més, en retornar els temps pròspers, la necessitat aniria minvant.

Pel que fa referència a la sanitat pública i l'assistència pública, hem reproduït extensament les conclusions de's Dr. Millard sobre tema de tanta importància com és el de l'habitació.

GLORIES I MISERIES DE L'ESTAMENT MEDIC FRANCES

L'estament mèdic francès, com tots els estaments mèdics del món, té la seva glòria, la dels afanys nobles de la seva professió, la dels seus dolors ocults i les seves privacions, la dels seus sacrificis i desinterès inconeguts i àdhuc menyspreats, i té, també, les seves misèries, d'una vida arran de terra, de combinacions sòrdides i inconfessables, d'aspiracions d'una tèrbola imprecisió, d'una lleugeresa renyida amb l'esperit humà de la medicina i d'un egoisme que no repara en mitjans per tal de surar o aconseguir una estabilitat relativa en el mar agitat dels nostres temps.

El nostre temps, com tots els de transició que deixen enrera un món vell i cerquen un nou món, no vist sempre amb suficient claretat, és temps de grans contrastacions on es veu tot allò que de gran i de mesquí té l'ànima humana.

Exemple d'això és la classe mèdica, com tots els altres estaments i classes. I a França, per exemple, hom veu com l'actual imprecisa organització social en crisi es manifesta en els fets més contradictoris.

No fa gaire es promogué a París un sorollós escàndol amb motiu dels concursos mèdics per ingressar als hospitals, en els quals es revelaren totes les xacres de la més baixa immoralitat. Hom ha comentat també, amb paraules iròniques i despectives, les temptatives dels metges francesos per eludir el pagament de les càrregues públiques. S'ha comentat també, en termes desconcertants i en general poc falaguers, i ha distanciat